

sinde, at hun aldrig havde elsket ham. I sin tidligste Ungdom havde hun sværmet for hans mandige Skikkelse. Den Tryghed, hun altid følte i hans Nærhed, hans Haandtryks Oprigtighed og hans Stemmes Varme havde siden faaet hende til at fortvivle over, at hun alligevel ikke holdt saa meget af ham, som hun gerne vilde. Aldrig havde hun ved hans Side følt sig viljeløst omspændt af den mørke, vilde Trolddom, som Kærligheden var.

Men trods alle triste Tanker, der kresede som Aadselfugle over hendes Lykke, maatte hun ofte smile. Hun kom til at mindes, hvorledes hun undertiden havde kunnet frygte for, at den Selvhengivelsens blinde Drift, der skabte andre Kvinders Lykke eller Ulykke, allerede var afblomstret hos hende, var gaaet i Frø som lummer Gammeljomfru-Nysgerrighed overfor Livets store Mysterium. Intet havde skræmmet hende som den Tanke, at hun skulde komme til at ende sine Dage som en af de Gildinger, man læste om, der hentæredes af en Kærlighedshunger, som aldrig kunde tilfredsstilles. Hun var i den Henseende nu bleven beroliget. Nu vidste ogsaa hun, hvordan det føltes at forgaa i et Kys! . . .

Pludselig løftede hun Hovedet. Hun hørte Moderen komme ind i Dagligstuen og tænde.

„Stakkels lille Mor, som endnu ingenting veed!“

Lidt efter rejste hun sig og gik derind. Kun den røde Skærm-lampe var tændt. Moderen sad i Sofaen bagved Bordet. Mod Sædvane sad hun med ledige Hænder, næsten som hun kunde have siddet der og ventet paa hendes Ulykkesbudskab.

Da Jytte gled ned ved Siden af hende, drejede Moderen Ansigtet om imod hende med et spørgende Utryk, der fik hendes Hjerte til at standse.

„Mor!“ sagde hun og tog hendes Haand. „Jeg har noget at sige dig! Jeg veed, det vil bedrøve dig; men det kan der nu ikke gøres noget ved. Jeg er bleven forlovet med Karsten From.“

Fru Bertha blev ved at stirre paa hende med sit underlig udsukte Blik uden at sige noget.

„Tag det nu ikke saadan, lille Mor! Du ser jo, at jeg selv er glad. Kys mig saa og ønsk mig til Lykke!“